

Plein Air

Un relat de: [AssociacioRelataires](#)

Aquell capvespre de tardor, tot contemplant l'escena que es desenvolupava en aquella obra pictòrica, un paisatge urbà, em vaig deixar arrossegar pel sentimentalisme i pels records d'antany. Les tonalitats grises que predominaven en aquell entorn traspuaven un ambient de calidesa i melancolia, fins i tot li donaven un punt de misteri i intriga. La llum tènue que, reflectida entre la boirina, dissolia les formes d'uns edificis, al fons, rodejats d'arbres i malesa, ruïnosa per l'esclat d'una bomba en temps de guerra em va situar just al punt necessari del meu enteniment per identificar el que estava succeint en aquell precís moment. A l'aire lliure, en una zona íntima d'aquell paratge,

assegada en una cadira prenent el te de mitja tarda i tot girant la vista cap al lluny, vaig reconèixer aquella dona, la meua tieta, que tota sorpresa i neguitosa observava la silueta del seu estimat espòs que, després d'una llarga absència i de moltes penúries i mancances, del seu exili tornava. Des de la seva marxa forçada per les circumstàncies polítiques del país, la dictadura franquista, durant anys, dia rere dia, ella, la meua tieta, havia somiat amb aquell feliç desenllaç. Mentrestant, el seu cor batejava fortament, l'esperava amb ànsia.

De sobte, una veu em sobresalta, em desconcentra. És el conserge del Museu Nacional d'Art de Catalunya, que em diu que ja és hora de tancar portes. "Vostè disculpi, senyor, —jo li dic—, estava immersa en aquesta obra pictòrica Plein Air de l'artista català Ramon Casas, una de les seves pintures més paradigmàtiques, i no he sentit l'avís de la sirena. Tot admirant-la m'han envaït uns records adormits en la profunditat de la meua ment i he recreat una història familiar molt trista i llunyana, del temps de la postguerra. La magnífica composició d'aquesta obra tan harmoniosa ha fet volar la meua imaginació!"

Cortines de seda

[Plain Air a la wikipèdia](#)